

Жени Щерева

Небесно гнездо

с т и х о т в о р е н и я

Фондация „Пловдив ЛИК“

Пловдив

2024

© Жени Щерева, автор, 2024

© Фондация „Пловдив ЛИК”, 2024

ISBN

Жени Щерева е родена през 1986 година в Пловдив. Завършва ПУ „Паусий Хилендарски“ със специалност „Стопанско управление“. През 2015 г. завършва магистърска степен по „Управление на човешките ресурси“, а през 2021 г. „Предучилищна и начална училищна педагогика“. Работи като начален учител. Пише стихове и кратки разкази.

През 2017 г. създава своята авторска страница „Из нощните записки на една Сова“, която носи името и на нейната дебютна стихосбирка. През 2022 г. книгата „Из нощните записки на една Сова“ печели наградата за дебют на IX Национален конкурс за поезия „Дамян Дамянов“ в Сливен.

Нейни стихотворения са включени в различни сборници и отличени с награди в редица литературни конкурси – Конкурс за християнска творба „Емпирей“, Поетичен конкурс „Нова Загора“, Литературен конкурс за студенти „Георги Черняков“, „Яна Язова 2021“, „Любовта е пиянство или пиянство от любов“ – Силистра, Национален поетичен конкурс за любовна лирика „Наздравница за любовта“, „Моето синьо лято“, „Вапцарови дни“ и други.

Мелодията
на
сърцето

Бръшлян и лоза

Като вържеш бръшляна за спящата още лоза
и лъчите порежат на зимата белите вени –
утринта ще събуди с онази небесна сълза
всички боси кокичета, чакащи своето време.

И ще тръгнат мъжете, нарамили нова торба,
да посрещат началото в сладките капчици вино.
А жените замесили питите хляб у дома,
ще се кръстят смирени, ще пазят огнището живо.

Ще препускат сезони, ще вие лозата снага
към небесната вис, за да търси очите на Бога.
А бръшлянът до нея ще бди, както бди вечността
над света и над всички, повярвали в бъдното хора.

И тогава лъчите целуващи плод подир плод,
ще даряват с живота си всяко умиращо тяло.
И когато се пръсне от сладост последният грозд,
ще зачакаме сити поредното ново начало.

Вишнев стих

Събуди се и тръзна снежнобяла,
облечена в последния си миг.
На всекиго по мъничко разгала,
превърнала във спомен своя лик.

Разпръснали невинната си сладост,
настръхнали поетите мълчат.
Отдали своя сън и своята младост,
как вишнев цвят във стих да претворят.

Как думите на цвят да заприличат,
от страниците пролет да вали,
зажени ли се вишната, просторът
да стане бял, преситен от мечти.

...

Стои поетът все така замислен,
а вишната отдавна прецъфтя.
Останал сам със стих недоизмислен –
със гъх на вишни и на самота.

Настроения

Ти често питала си как ухае
гушата ти, когато си щастлива,
когато смее се, когато плаче,
когато чувстваш се отново жива.

Да бях художник, щях да те рисувам,
тъй цветна върху бялото платно,
как с люляци се кичиш, самогиба
и с времето се сливате в едно.

Усмихнеш ли се нежно в утрин ранна,
потрива бързо полския синчец,
цветята по градините, в тревата
за теб приготвят цветния пращец.

Когато си унила или гаснеш
по стар приятел или от любов,
ти всяко цвете можеш да разплачеш,
щом споделиш му тъжния си зов.

Щастлива, ах, когато си щастлива,
самата ти превръщааш се във цвят.
И стъпките на пролетта ти гива
с наслада носят твоя аромат.

Вино с гъх на младост

на Деси

Не ти отива този черен шал...
Обувките със равните подметки,
за тебе никога не бих избрал.
Лети, любов, над гуми мимолетни,
над Чая, над липите с гъх на мед,
над утрото с подрязани лозници.
Плачи със тях, а февруари блег
след писъка ще се превърне в птица.
Прег теб ще хвърли своя зимен фрак,
ще се роди от всяка пъпка пламък.
Ще шепна дълго аз на твоя праг:
„Светът е свят, макар и не за двамата!“
Макар порязал крехката лоза,
изсмуквайки от нея всеки спомен,
от тази болка идва сладостта
на зряло грозде с вкус греховен.

А ти, любов, попитай пролетта
за онзи вечнолюбен стар лозар,
в дълбоки бъчви скътал младостта,
но в теб отдавна себе си познал.

Най-красивата жена

Не се поглеждаше във огледало,
със гървен гребен решеше коси.
Заспиваше под старо одеяло
и нямаше какво да я краси.

Но имаше походката на котка
и нейните гримирани очи.
Във чантата ѝ мъничка иконка
я пазеше от хорските очи,

които все отказват да признаят,
че виждат най-красивата жена,
а в нея сякаш бе потънал Рая,
наричан с прости женски имена.

Тозава

Когато ме измисли, бях сълаза
изплакана от Еньовата будя.
Сега съм като самогива зла,
с тръпчива кожа, като късна гюля.

Когато ме измисли, бях луна
и вечер бях над малките сираци.
Сега съм сън, а във съня – мъгла
гъха изпива на бездомни старци.

Когато ме измисли нямах име,
приех да ме наричаш „Светлина“.
Загубих се и пътя не намирах
и бавно се превърнах в тъмнина.

Когато ме измисли и разбра,
че се превръщам в неочакван враг –
прокле ме и ме хвърли на нощта...

Но чакам те да ме измислиш пак.

СЪМ

Аз не бях ли безсмислено лутане,
към което вървеше отчаяно?
И не бях ли несигурно бъдеще,
дълго време на карти залагано?

Бях ли ангелът, който подмами те
да отхапеш от грешната ябълка?
Бях ли храма, във който прослави ме?
Също болест, коварна и дяволска.

Бях и най-безпогрешната нота,
в песента ти, звучаща фалшиво.
Бях и твое мечтано пророчество,
тъй измамно и толкова живо.

Бях и клетва, която застигна те,
ти я мислеше дълго за щастие.
Бях и зло, тъй заразно и гибелно,
но и твоето чисто разпятие.

Бях недъг, който влачиш със себе си,
ала и твоето изцеление.
Днес съм краят, от който страхуваш се,
но и твое едничко спасение.

Мечтатели

Когато срещнем се отново гвама,
ще бъда аз отгавна остарял,
ще ме потупаш тихичко по рамо,
ще се обърна с поглед онемял.

С трепереци ръце ще позагладя,
в косите ти, натрупания сняг.
И бавничко, подпирайки се, гвама,
ще тръгнем към отпатъшния бряг.

И нека времето свидетел бъде
на нашия, прощален вече, танц –
глупци, изгубвали се толкоз пъти,
но вкопчени в последния си шанс.

Не бързай, аз съм тук и ще те чакам
да извървиш последния си брод,
за да сме заедно във светлината...
Заложил съм си целия живот.

Хартиена мечта

Нарисувах си облаче в синьо небе
и светулка разнежила мрака.
Детски спомен в хартиена лодка гребе
към брега, към дома и ме чака.

Заприличва денят на разрошен хлапак,
в малинака където се крие.
Върху клисава почва с калемче в ръка,
издълбава приятелско име.

Нарисувах над прага лястовиче гнездо,
толкоз живо, че чак се заплаках.
В теменужено утро потрепва крило,
Боже, колко съм чиста и малка.

Разцъфтява във цветен и звучен акорд
детството, точно както го помня –
с луничаво лице и олющен скейтборг,
в сладолед със лъжичка оформен.

С тебеширени пръсти посрещам нощта
и рисувам мечти в тишината.
Неразказана приказка е младостта –
с дъх на вечност и циганско лято.

Захарен памук

Навярно беше миналият век
със неговите цветни панаури,
как лепнеха ми пръстите от лек
памук от захар, нежен и ефирен.

Вкусът на онзи топъл сладолед,
преследващ ме през всичките години...
В такива дни в напълно разноглед
превърщаха те пращините витрини.

Червени ябълки във карамел
до куклите с немирните къдрици,
навярно някой с цветен акварел
ни беше нарисувал като птици.

Хвърчащи между всичките сергии,
мечтаехме за старите играчки.
И вдигахме до Бога олеши,
щом супеха ни сайдер в малки чашки.

И сладолед със вкус на теменужки
подканваше от някой стар мотор.
Сега модерни ни наричат всички,
но как ни липсва градският събор!

Старият логкар

Ти срещал ли си стария логкар,
пред кулата прогава сувенири,
очите му горят като пожар –
той някога е плувал със делфини.

Ще ти предложи чаша топъл чай,
ако го него тихичко приседнеш.
Какъв ти чай във този морски рай –
ще го подминеш, без да го погледнеш.

Ще се затичаш към вълните сини,
които къпали са Аполон,
легендите ще помниш със години,
от теб ще се отрони тъжен стон.

Ще ти подейства като еликсир,
между скалите, как вълни се бият.
Ще те гарят и с някой сувенир,
ще те погледнат и ще си заминат.

И ще потърсиш стария логкар,
със който чаша чай да поделите,
ще плувате го някой морски фар...
Созопол ли – потъна той в очите!

Сбогуване с лятото

Как август се изнизва между пръстите
и стъпки върху пясъка остава...
От писъка на чайките, невръстните,
разбира лятото, че остарява.

Заравяме съкровище под кърпите,
кълне се есента, че ще го пази.
И тръзваме, едва ли ще сме първите,
които пълнят пясък в стари вази.

Потъват във морето сини спомени,
които нощем стихове разказват.
Вълните лягат на брега разголени
и с лятото отново се процават.

Делфини се сбогуват със лодкарите,
а песента на лодките умира.
В мъгливо утро кръстят се рибарите,
най-старият от всички се прибира.

Самотни мрежи чакат още пръстите,
които да ги наплетат по края.
Но август се изнизва, а по пръстите
полепва сол със дъх на морска пяна.

Градски сезон

На Пловдив

Обвин в любов и в мъничко мъгла,
след тази вечер аз не съм бездомен.
Градът ме приласка и залюбя
и като младенец заспах спокоен.

Сънувах есенните гъжгове,
а капките във шепи ги събирах.
Когато дойгат стуг и снегове,
от живата вода да си отпивам.

А от мъглите, Боже, от мъглите,
изплетох си най-хубавия шал.
Приших му детски спомен и в очите,
изплува всичко, що съм изживял.

Едно гърво, презгърбено от старост,
погледна как до него съм заспал.
Покри ме със листата си и с радост,
запя ми за града, сред есен оцелял.

Изслушах аз, безмълвен, тази песен,
забравяйки за своя собствен аг.
И в онзи миг превърнах се на есен,
обагрил с четка своя роген град.

Ученическа тетрадка

Разгърнах я, тя беше пожълтяла
и лъхаше на старост и тъга.
Червена точка, липсва запетая –
дали в живота съм грешил така?

Загледах се във всяка малка грешка,
във празните ù бели редове.
Да пробвам ли да си поправя текста
и да изкупя всички грехове?

Ще сложа в скоби старата диктовка,
на глас ще си я прочета накрая,
със бавна и несигурна походка
ще се завърна в класната си стая.

Във първи клас звънецът ще ме върне,
ще търся пак познатите лица.
Ще гоїде портнерът, ще въздъхне:
„Отдавна вече нямаме деца!“.

На скърцащото бюро ще поседна
със спомен за училищната врява,
тетрадката си стара ще погледна,
която няма кой да проверява.

За тръгване звънецът щом удари,
ще стана със треперещи крака.
Да липсват, нека, много запетая!
Навярно и в живота е така...

Мелодията на сърцето

Поспри се, страннико, за миг послушай
забравения шепот на реките!
Огледай се и тихичко издишай
умората и болката на дните!

И вдишай вярата на два живота,
която с песен сутрин да те буди.
И цветовете, пъстри, на дъгата,
над теб да пърхат като переруди!

Недей да бъдеш миг и просто нота,
изплакана от старата вселена,
изгубена в концерта на живота –
земята ни е, страннико, свещена!

И в нея всяко стръкче има смисъл,
и носи своя мъничка заслуга.
Самотна птица с тъжния си вопъл,
все търси топлина, все търси юга.

И вярата, че вечно ще я има,
обсебена от онзи шепот чуден.
В сърцето всяка рана е лечима,
щом сутрин с птица песен си събуден!

„Бяла тишина“

Разказах се и нищо не остана –
изписан лист, докоснал вечността,
разказах се и тишината в бяло
остана да напомня на света,
че тишината всъщност е начало
за млада булка с ангелско лице,
усетила живота си тогава,
кърмаче щом поеме на ръце.
Че тази тишина е огледало
на онзи миг, след който се мълчи...
жената, тя отдавна е разбрала
как да сплете в косите си лъчи.
Да бъде и началото, и края,
пожар, роден след клечица кибрит,
от пазвата трохички да раздава
и всеки празник да е по-честит.

...

Разказах се и нищо не остана,
ще помълча във твоите ръце,
а сенките ни ще са с обща рана,
щом между тях е нашето сърце.

Шепот
от
безкрая

Армагедон

Настана на земята време страшно
и гърчим се в безумна слепота,
бушуваме в телата, но е тясно,
когато си затворен за света.

Надига се свирепа, люта врява,
все търсим ябълката, но къде,
къде ли е змията, щом ни триява,
на всеки хапчица да погаде.

Дојде веднъж змията да ни храни,
отекна под небето страшен вой –
душите ни са голи и награни,
награни са от чужди и от свои.

Разлагат се го костите месата,
към Бога всичко живо пропиця,
единствено доволна е змията,
че стори ни каквото обеща...

Смирено пак изричаме молитва
и крием самотата си в ноцта...
Как искам в мен животът да не стихва,
но спяна да съм, Боже, за света!

Лов на вещици

Изви се черен пушек към небето,
след него в миг се спусна тъмнина.
Уж трябваше да стане чисто, светло,
а то – тъма, пропита с тишина.

...

Невинните на кладите изгарят
с надежда някой бог да се смиле,
но боговете – оковани нейде в Рая...

От Господ само Рая ги дели.

Човешки облаци

Един гъждовен облак се навъси
и заваля сълза подир сълза.
Небето се разкъса и в яга си
обратно към земята пропълзя.

Забули бързо облациите бели,
та всеки облак рожба да си погребее,
а някога се кичеха с къдели...
сега са в плен на черното небе.

Пристъпи Господ в мрака да вечеря –
приседнаха му залък и вода.
Попита Маркес как се оцелява
след толкоз гъжд и мокра самота.

Прекръсти се, запретна си ръкава
и тръгна сам земята да суши,
забравил, че човек е сит тогава,
когато всичко свято разруши.

Късната вечеря

Как тихичко вечеряше луната
с коричка топъл хляб от звезден прах.
В небесни ноцви, в синкава позлата
замеси Господ своя късен хляб.

Разчупи го, изричайки молитва,
пред толкоз святост дълго се мълчи.
Едно крило над бездната полита,
проплака семе, търсейки лъчи.

Сама нощта отрязва си косите,
от тях изплете млечнобял месал.
И стана светло, разцъфтяха дните,
загреба Господ жива пръст и кал.

Наново сътвори света ни грешен,
от всяко зло се раждаше добро.
Единствено човекът още спеше,
останал без едното си ребро.

Морско хоро

Морето днес е тихо и мълчи,
затишието, казват, ражда бури.
Но в блясъка на първите лъчи
видях света наново как се буди.
Видях в морето сребърна следа
от танц среднощен, като призрак бледен,
когато Господ слезе на брега
и живите, и мъртвите поведе.
Човекът се превърна във вълна,
тъй здраво вкопчен в своето начало.
Засвири песен старата луна,
разстели златното си наметало.
Вълна подир вълна – едно хоро –
танцуваха и живи, и умрели.
Божествен миг, превърнал се в акорд,
докоснал всички до една вселени.
Сбогува се с морето пак смъртта
и стана бяло, сънено момиче.
Един поет изплака на брега:
„Морето само живите обича“.

Морето днес е тихо и мълчи,
затишието, казват, ражда бури.
А бяхме снощи всичките вълни...
Защо, море, защо ли ни събуди?

Морето спи

Какви ли тайни скрilo си, море,
затова ли дълбините ти чернеят?
Над теб навесен, някой все реве,
а твоите вълни от глас треперят.

Какво ли ти е и на теб, море –
утробата за нов живот жадува,
един моряк изгубва се в нощта,
една русалка пее и лугува...

Какво ли ще им подариш, море,
смъртта или живота на моряка?
Ще им простиш ли всички зрехове,
ще люшнеш ли детето на русалка?

И ти си имаш своя свят, море,
дълбоко скрит, от хората желан...

...

Море, ти спиш, а с тебе разговаря
човек, тъй дълго време неразбран.

След лятото

Моят гръх нощем плаче с делфините
и с децата на мъртвите ангели.
Сляпа нимфа реди раковините
в огърлица от кървави залези.

Две вълни от брега непоискани
цяла вечер се блъскаха в тъмното.
Разгневени, че все са подтискани,
малка чайка плениха на гръното.

Стар рибар се прекръсти над мрежите,
уловили последните спомени
на сирачето, спящо до пейките,
вплело в пръсти студените корени.

А морето в мъглите изгуби се
и в студената гръд на декември...
Ято чайки от месеци сърди се
на вълните, брега, на септември...

Шепот от безкрая

*На какво се учудвам, не зная –
нищо повече от смъртта.
Ще ухая с липите в безкрая,
ще се качвам, ще слизам с дъжда.*

Добромир Тонев

Седем мъртви поети...
Седем стиха разкъсват небето на гве.
Неугасващи свещи
над липите пламтят и ни дават криле.
Господ тихо вечеря...
Седем златни потира до него блестят.
Седем мъртви поети
с него сягат, прекръствайки целия свят.

И вали над земята
дъжд, пронизващ до кости, закърмен с живот.
Дъжд, очистващ душата,
Господ скрил е във него небесния код.
Не, не плаче небето,
а поети пред царските гвери четат.
И безсмъртни вовеки
ще вечерят до Бога с най-чистия хляб.

Щом потръпне всемирът
и небесната клир прероди се във стих.
Щом останал без сили,
сам творецът завърши последния шрих.
Седем ангели бели
над света ще се носят с незрими криле.
Седем мъртви поети
ще разкъсват със рими небето на две.

Дишане

Пратѝ ми дѣх, че може би умирам
и чувствам се така мъртвеишки сам.
Дали е смърт, дали пък не разбирам,
прати ми дѣх, студен съм, сляп и ням!

Дали е смърт, дали е самотата
приклепнала на пътната врата.
И от години, скрита в празнотата,
усецам, че ме тегли към прѣстта.

Пратѝ ми дѣх, че моя го забравих
на снимката с последния ти стих.
Проклинам се, че нищо не оставих
и мъката си надълбоко скрих.

Пратѝ ми дѣх, смъртта ми нека чака,
проклинаща и мене, и света.
Със твоя дѣх ще се стопя във мрака,
открехнал леко старата врата.

В забрава

Едно планинско село опустя,
последният му жител си отиде.
Прокле Родона својта красота,
самотно куче бие зад баура.

Отравя кокал, гложан преди гни,
заравя спомен с погледа си гладен.
Призрак на птица в сенките гнезди,
нощта разкъсва с писъка си жален.

Затули облак топлиите лъчи.
(По тез земи и дявол плюе в пазва.)
Преди завоя весело стърчи
плашило в групи, дето сляпо вярва,

че птица, някой ден, ще прелети
над селото, потънало в забрава.
Икона прашина поп ще освети
и горг ще бие старата камбана...

И видиш ли обраслия завой,
недей да будиш прашните баури.
По тях отеква онзи страшен вой
на куче, дето собственика гури.

Убийството на пеперугата

Момичето крадеше пеперуги
от гворчето на лошия човек.
Той бързаше, когато се събуди,
да ги замери с пращия елек.

Момичето открадна пеперуги
и малко от градинските цветя,
но кой ли ще посмее да го съди,
нали спасява ги от гибелта?

Момичето в неделя се загуби
и никои повече не го видя –
дали далечен вятър го залюби
и пази ли му завет през нощта?

Дали момичето ще се събуди
и диша ли под пращия елек
момичето, което пеперуги
крадеше от най-лошия човек.

Хекатомба

Не питай как се чувствам тази нощ,
не виждаш ли – ножовете проблясват,
студено е, страхът набира мощ,
треперя и очите ми проплакват.

Но ти ела, пък нека помълчим...
Палачо, знам, ръцете ти ще плачат!
Ще се открия в погледа незрим,
най-тъжните очи ще ме изпратят.

Ще ме посрецне батко след това,
за него колко дълго само плаках!
Ще ме повикат после китните поля,
с глухарчетата, гето не гочаках.

А малко след четиридесетия ген
от костите, от кървавата локва,
трева ще се надигне в цвят червен,
на мен ще лъха пролетната почва.

И ще изкарат мама в утринта,
под слънцето за миг да помечтае.
Ще помирише росната трева,
ще помирише и ще ме познае.

Ще ми изпрати мъничка сълза,
преди стагата ще грене уморена.
Преди майчината страшна празнота
остава всяка дума вледенена.

Не питай как се чувствам тази нощ
или е утро, може би, не зная...
Кръвта тече, а някой хвърля грош.
Душата... тя отдавна е в безкрая.

Хляб за неверници

Изроди се нощта, заприлича на скъсана риза,
през която луната наднича със смътни очи.
Силуетът среднощен по стълбата тихичко слиза
и рисува икони, измолил от Рая боу.

Щом захрани с коравата нафора тази земя
и по нейните вени безплодни водата потича.
Някой плаче и меси за всички неверници хляб,
чист и благ като нежната бяла сълза на светица.

Аз вървя и се кръстя пред този красив необят,
лумнал в кроткия пламък на хиляди восъчни свещи.
Кой ли в тъмното с вяра е кърпил незримия свят
и посял е любов и надежда в сърцето на грешник?

В тишината на пръсти винага човешка нанизал
и покриват се дланите с кървави рани и прах.
А луната последната скъсана риза зашива
да превърже ръцете на Господ (пропиту със грях).

Сънят на дядо

На дядо

Разказва дядо снощния си сън
и две сълзи се стичат по лицето...
Той бил момче и чакали го във –
съкровище да търсят на полето.

Прибрал се дядо, вкъщи, изморен,
а в дворчето ухаело на мляко.
Вечерял хляб, макар и пресолен,
варено жито с вкус на бяло сладко.

Но чул гласа на баба и в небето
видял звезда да пада, да гори...
Разплакал се, присвило го сърцето,
събудил се със първите петли.

Разказва дядо снощния си сън
и онзи стуг усещам във гъха си.
Варено жито, тих камбанен звън...

Сънувал дядо цяла нощ смъртта си.

Родословно дърво

Понякога ще се завръщат мъртвите
и ще раздират с леден гръх ноцта.
Ще се прекръстят тихичко пред портите,
ще се познаят в нечия сълза.

Ще се почувстват чужди вече в къщите
и ще се скрият в нечий детски сън.
Ще коленичат, ще целуват внуците
и с тях ще гонят пеперуги вълн.

И като птици всички стари спомени
ще се завърнат в своя топъл юг,
за да превържат болните си корени,
които избераат да раснат тук.

На някой празник, някоя Задушница,
до всички живи мъртви ще стоят.
Ще се гощават с вино, хляб и чубрица
и сими пътя си ще продължат.

Небесно гнездо

Вечността беше скрита под крилото на сова,
гнездяща във дом,

в който живи икони по стените рисуваше тя
мълчешком.

Отлетя неразбрана и разплака вълните
на Черно море.

После каничка с мляко сякаш плисна
към кроткото ноцно небе.

Млечнобяла луната се разля и оформи
най-чистия път.

Сови, жертвали младост, се извиха над него
да търсят отвъд...

Но една се прекръсти и помахна за сбогом
с присвито крило.

И високо в простора сви си своето вечно
небесно гнездо.

И след птицата хора закуцухаха бавно
с последния дъх.

Совата до премала им плетеше гнезда
от небесния мъх.

И повиваше в люлки неродените още човешки деца...

Боже, колко сме малки, а на кръст сме разпънали
тази земя.

Но след нощните сенки, щом възкръсне отново
 денят прероден,
щом потръпне безкраят, скрил в дълбоките гебри
 горящата тлен,
заблести ли в очите като бяла икона от сова перо,
значи тя е в небето и наплита за някого
 вечно гнездо.

Съдържание

Мелодията на сърцето

- Бръшлян и лоза ... 7
- Вишнев стих ... 8
- Настроения ... 9
- Вино с гъх на младост ... 10
- Най-красивата жена ... 11
- Тогдава ... 12
- Съм ... 13
- Мечтатели ... 14
- Хартиена мечта ... 15
- Захарен памук ... 16
- Старият лодкар ... 17
- Сбогуване с лятото ... 18
- Градски сезон ... 19
- Ученическа тетрадка ... 20
- Мелодията на сърцето ... 21
- „Бяла тишина“ ... 22

Шепот от безкрая

- Армагедон ... 25
- Лов на вещици ... 26
- Човешки облаци ... 27
- Късната вечеря ... 28
- Морско хоро ... 29
- Морето спи ... 30
- След лятото ... 31
- Шепот от безкрая ... 32
- Дишане ... 34
- В забрава ... 35
- Убийството на пеперугата ... 36
- Хекатомба ... 37
- Хляб за неверници ... 39
- Сънят на дядо ... 40
- Родословно гърво ... 41
- Небесно гнездо ... 42